

berettigede, saa vil; naar det Procenttal, hvor- med Skatten opkræves, et følgende Aar ned- sættes til $1\frac{1}{2}$ eller $1\frac{3}{4}$ pCt., muligviis en Mængde af dem, der, saalænge den blev op- krævet med 2 pCt., vare valgberettigede, tabe deres Valgret, netop fordi Skatten spillede paa Grændsen af det lavere, og det uden at der indtraadte den mindste Forandring i deres Stilling, ingen anden end den, at man af til- fældige Grunde nedsætter Procentbeløbet ube- tydelig. Dette vil jeg ansee for uheldigt, og jeg tillader mig derfor at opfordre det høit- ærede Udvalg til inden tredie Behandling at drøfte det Spørgsmaal, om ikke denne Be- stemmelse med Hensyn til disse 5 Rd. kunde affattes paa en anden Maade, saa at man var mindre udsat for, at en Mængde Vælgere pludselig, uden at de kunde begribe Grunden, og uden at deres Forhold iøvrigt i det Ringeste havde forandret sig, tabe den Valgret, som de i en Række af Aar ikke alene have været i Be- siddelse af, men udbøvet og sat Priis paa.

Sad: Da den ærede Rigsdagsmand, der- næstsidst havde Ordet (Schytte), udtalte sig for Forslaget under Nr. 55, og det ligger mig, som jeg allerede flere Gange under det foreliggende Lovforslags Behandling har berørt, meget paa Sinde, at dette Forslag ikke vedtages, men at man holder sig til Lovudkastets Bestemmelser i dette Punkt, skal jeg, skjøndt jeg i det Hele kan slutte mig til, hvad der tidligere i saa Henseende er udtalt af Rigsdagsmanden for Hel- singør, dog tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg troer, at det vil være af største Vigtighed at fremme Selvangivelse, thi man vil derved opnaae en dobbelt Fordeel. Før det Første vil man opaae det, at man imødekommer saadanne Folks Dnske, der gjerne ville have deres pe- cuniaire Forhold unddragne deres Medborgeres Blik, og disse Folk ere ikke saa. Det forhold- der sig ikke, som den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds. (Schytte) ud- talte, at man efter Udvalgets Forslag kan op- naae det Samme. Man kan ganske vist efter Udvalgets Forslag ikke i den for alle Skatte- ydere fælles Protokol see, om den Indtægt, En staar opført for, er fremkommen efter Selv- angivelse eller efter Ansættelse; men hvad En-

hver kan see, og hvad Enhver er berettiget til at sige, det er: „Saameget maa din Indtægt idetmindste være; thi det kan gjerne være, at Du har ladet Dig ansætte og at Du kun ikke har gjort Indsigelse, men da er det, fordi din Indtægt enten er den ansatte eller endog større; thi Du havde ganske vist gjort Indsigelse, hvis din Indtægt var mindre.“ Man vil ogsaa ved at fremme Selvangivelse opnaae en Fordeel til, den nemlig, at man ikke alene vil have et fast Grundlag for Ansættelsen af dem, der bruge Selvangivelse, men ogsaa et Grundlag til Sam- menligning med dem, som omtrent ere i samme borgerlige Stilling, men ikke have brugt Selv- angivelse. Jeg troer fremdeles, at det navnlig med Hensyn til de meget store Indtægter er vigtigt at have Selvangivelse; thi man kan maaskee nok nogenlunde angive ved et Skjøn eller paa andre Maader komme til et Resultat om, hvad de, der have jævne, smaa Indtægter, omtrent tage ind; men man vil aldrig kunne bedømme, hvad de, der have meget store Ind- tægter, have, f. Ex. om et stort Handelshuus har 30, 40 eller endog, som den ærede Rigs- dagsmand for Helsingør (Thune) nævnte, 80,000 Rd. Man vil uden Selvangivelsen let komme i det Tilfælde, at meget store Skattebeløb und- drages Beskatningen; thi disse Folk ville nat-URLIGVIIS, naar de blive ansatte til 30—40,000 Rd., medens de i Virkeligheden have 80,000 Rd., tie stille, medens de, naar man ansatte dem til 80,000 Rd., og de kun havde 40,000 Rd., i Regelen nok skulle gjøre Indvendinger. Det er, som sagt, de meget store Indtægter, som ikke kunne bedømmes, og som dog fremfor de smaa Indtægter bør beskattes; vil man sikkre sig saa nogenlunde, rigtigt at ramme den store Overflod, saa maa man gjøre Alt for at fremme Selvangivelse. Den ærede Minister udtalte, at man, saafremt man beholdt § 14, maatte tage en heel Del Bestemmelser, som sikkrede Un- dersøgelserne om, hvorvidt Selvangivelsen var nogenlunde rigtig eller ikke. I saa Henseende kan jeg ganske tiltræde, hvad den ærede Mini- ster udtalte. Det vil naturligtviis være ønske- ligt, at der saavidt muligt træffes Bestemmel- ser, som sikkre, at Rigningscommissionen let kan opdage, om den, der har brugt Selvangivelse, har gjort det meget urigtigt eller ikke. I saa